

- Én... – nyögött fel Novák – én csak...
 - Jöjjenek – szólalt meg újra Rusznák, türelmetlenül fordulva egyet a sarka körül.
 - Jöjjenek már.
- Nyika nem nézett rá. Az arcán mintha halvány mosoly futott volna át. Leejtette a hürkát. Határozott lépésekkel ment vissza a kifutópályához, felemelte a lapátját, az ujjaira lehelt, és törni kezdte a jeget.

Solange... Persze, Solange-nak hívták azt a lányt. Hegedülni tanult

mondta magában.

Azok pedig még mindig ott álltak tétován, moccanatlanul, mintha jégbe fagytak volna.

Marchall György

SZERETNÉK TOVÁBB ÉLNI

Régen a semmibe túnt és zsugorodott, harcot itatásokkal
hogy nem bírt egyik kardforma csoportnövényem,
azután egy muskátlim elszáradt. Levelei, a pöndörek sorra lepörögtek,
meredeznek a ceruzavékony, csupasz szárok,
s körülöttük megfehéřült ezüstitelenül mind a föld.
Hajszálaim már régóta hulldogálnak, fészek mégis csak
a talpam alatt gyűlhetett volna belőlük, s homlokomon
rajzolódnak az első pókháló-szálak: s bármily vékonyak is mind, el egyiket sem
simithatom.

Száraz muskátliszáraimmal írni nem tudok,
néhány ezüst hajszálammal számolni ki fog?
Gombolyagom ha megszakad – el- s leteszem néha én is –,
nem tudhatom, ki veszi föl s szaporítja értőn tovább;
engem tapostak már eleget, de ez miért oly nagy titok?
Hadd hajoljak feléd, kicsi sansevieria-hajtáskám,
te megszűrni aligha fogsz: és míg nekem éppen
patológiám csapolják, s veszik szüntelen el, de meg soha tőlem a levegőt,
te csak szívod magadba, hadd nőj nagyra, ami még
megmaradt: azt a jó maroknyian kevés föld-erőt.